

מזכיריו לפניו: הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קדוקן של המלך קדוש! וכל זה משים אותו בראשם של השם הקדוש שנרשם בשער שלו.

ולא די לו לאדם שנשمر בביתו, אלא הקדוש ברוך הוא שומר אותו בשגננס וכש יוצא, שבתוב היה ישמר צאצ'ך ובוואך מעטה ועד עולם. אשריהם ישראלי בעולם הזה ובעולם הבא.

בא וראה, קורתה קרצה והוא לו שרוריה בין השערים, אויל לו לאדם שלא יודע להזהר מפניו ולא רושם על פתח ביתו את השם העליון הקדוש שימצא עמו, שהרי יש לו שלש מאות שנים וחמשה שמשים רעים שמקטרגים, כל אחד משמש ביוומו, ובכלם נמצאים עמו כל ימות השעה ומתקטרגים עליו למעלה ולמטה, ובכלם נמצאים עמו ביום ובלילה. ביום לקטרג לו, בלילה לצער אותו בחלומו. בשיזיא לקטרג עליו, בשגננס, שמים ידריהם על פתחו ואומרים לו: אויל לו לפלוני שיצא מרשות אדונו! אויל לו לפלוני בעולם הזה ובעולם הבא! משים לך צריכים בני האמונה להיות רשותים בכל, להיות רשומים בראשם של רבונם, שיזענו מהם כל האזכדים המינים הרעים, שייחיו שמיורים בעולם הזה ובעולם הבא. אשורי חילום של ישראל, עלייהם כחוב (ישעה) ועמך כלם צדיקים לעוזם ירשו הארץ וגוי.

ואהבת את ה' אליהך. רבבי יוסף פתח, (שם) ועתה מה לי פה נאם ה' כי לך עמי חנם וגוי. בא וראה אהבת הקדוש ברוך הוא לישראל, אף על גב דחוקי יהו גרמו לאסתלקה

בד עיל לבייה, הוא אכזרי קפיה, אוזדהרו ביקרה דדיוקנא דמלפה קדישא. וכל דא, בגין שהוא רשמי קדישא, דאתרים בתרעיה.

ולא די ליה לבר נש דאנטער בבייה, אלא קדשא בריך הוא נטיר ליה بد עיל, ובכגפיך. דכתיב, יי' ישمر צאצ'ך ובוואך מעטה ועד עולם. זפאיין איןון ישראאל בהאי עלם, ובעלמא דאתמי.

חא חי, הא רוחא בישא דשاري (דף רס"ז ע"א) בין טריע. ווי ליה לבר נש, דלא ידע לאוזדהר מאגיה, ולא רשים לפתחא דבייה שמא עלאה קדישא, דישתחבב עמיה. דהא אית ליה תלת מאה ושתיים וחמש שמישין בישין מקטרגין, כל חד משמש יומאי, וכלהו משתבח עמיה כל יומי שטא, ומקטרגי ביה לעילא ותפא. וכלהו משתבח ביה ביממא וביליא. ביממא, לקטרגא ליה, ביליא, לצערא ליה בחלמיה.

בד נפיק לקטרגא ליה, بد עאל, שווין יקיהו עלייה דכתيبة, ואמרין ליה, ווי ליה לפלניא דנטפק מרשותא דמאריה. ווי ליה לפלניא בהאי עלם, ובעלמא דאתמי. בגין זה בעאן בני מהימנותא, למחרוי רשיימין בכלא, למחרוי רשיימין ברשיימה דמאריהון, לאוזדען מאנייהו כל סטרין זינין בישין, למחרוי נטירין בהאי עלם, ובעלמא דאתמי. זפאיין חולקיהון דישראל, עלייהו כתיב (ישעה) ועמך כלם צדיקים לעוזם ירשו ארץ וגוי. ואהבת את ה' אליהך. (רבנים) רבבי יוסף פתח, (ישעה נב) ועתה מה לי פה נאם ה' כי לך עמי חנם וגוי. דקדושא בריך הוא בישראל אף על גב דחווביהו גרמו לאסתלקה

שחתטאים גרמו להסתלק מבנייהם והתפזרו בין העמים, הוא תוכען את עלבונם.

ובא וראה, בשעה שישראל שרוים בארץם, הקדוש ברוך הוא משפטעש בגנו ומתקרב לישראל, וושאע קולם ומשתבח בהם.

בין שגרמו חטאיהם והגלו יישראל מהארץ הקדוש ברוך הוא לא נכנס לגנו ולא משפטעש בו. ולא עוד, אלא שהוא צווח ואומר, עתה מה לי פה נאם ה' ? וכתווב שם, (תהלים קל) פה אשב כי אותיה. כי לzech עמי חן, פמו שנאמר (ישעה נ) חן נמפרתם.

ומאותו יום שגלו יישראל מארצם לא נמצאת שמחה לפניו הקדוש ברוך הוא, זהו שפתותם אלביש שמות קדרות (ישעה נ) ושק אשים כסותם. וכל זה משום אהבתם שהקדוש ברוך הוא אוהב אותם, כמו שנאמר (מלאי א) אהבתי אתם אמר ה'. (יעל ה) ואהבת את ה' אליהך. ואהבת, שצרכיך אדם להתקשר עמו באהבה עליונה. שלל עבודה שאדם צריך לעבד את הקדוש ברוך הוא, שייעבד באהבה, שאין לך עבודה כמו אהבת הקדוש ברוך הוא. רבינו אבא אמר, הדברים הללו הם הפלל של התורה, מושם שעשר האמירות של התורה פאן נכללו, והרי פרשו החברים.

בא וראה, אין לך דבר בחכיותם לפניו הקדוש ברוך הוא כדי שאותם אותו בראשו. ומה הוא? בכתב בבלבך, בנסיך, במאך. מהו בבלבך? אלא להקליל שמי לבבות, אחד טוב ואחד רע. בכל

מבינייהו, ואתבקרו בינוי עממי, הוא תבע עלבונא דלהון.

וְתֵא חַזִּי, בְּשֻׁתָּא דִּישָׂרָאֵל שָׁרָאֵן בְּאֶרְעָהָן, קָדְשָׁא בָּרִיךְ הוּא מִשְׁתַּעֲשָׁע בְּגַנְתִּיהָ, וְקָרֵיב לְגַבְיָהוּ דִּישָׂרָאֵל, וְשָׁמָעַ קָלִיהָן, וְאַשְׁתַּבְחַ בְּהָהָר.

בֵּין דְּגָרְמוֹ חָזְבִּיהָו, וְאַתְּגָלוֹ יִשְׂרָאֵל מֵאֶרְעָא קָדְשָׁא, קָדְשָׁא בָּרִיךְ הוּא לֹא עַל בְּגַנְתִּיהָ, וְלֹא מִשְׁתַּעֲשָׁע בְּהָהָר. וְלֹא עוֹד, אֶלְאָ דְּאֵיהוּ צוֹוח וְאָמֵר, וְעַתָּה מָה לֵי פָה נָאֵם יִי', וְכַתְּבֵב הַתָּם (תהלים קלט) פָה אִשְׁבַּכְיָה אַתְּ אָמֵר. כִּי לְקָח עַמִּי חָנֵם, כִּמֵּה דָאֵת אָמֵר, (ישעה נב) חָנֵם נִמְפְּרָתָם.

וּמְהָזָא יוֹמָא דְּאַתְּגָלוֹ יִשְׂרָאֵל מֵאֶרְעָהָן, לֹא אַשְׁתַּבְחַ חַדְוֹתָא קָמִיהָ קָדְשָׁא בָּרִיךְ הוּא. דְּקָא הוּא דְּכַתְּבֵב, (ישעה נ) אלביש שמות קדרות ושק אשים כסותם. וכל דָא, בגין רחימותא דלהון, דרכיהם לוֹן קָדְשָׁא בָּרִיךְ הוּא, כִּמֵּה דָאֵת אָמֵר, (מלאי א) אהבתי אתך אָמֵר יִי'. (יעל ד) ואהבת אתך אָלְהִיךְ. ואהבתם אמר יִי'. (יעל ד) ואהבת אתך אָלְהִיךְ. ואהבת: דְּבָעֵי בָּר נְשָׁה לְאַתְּקָשָׁא בְּיהָרָהָם תָּאֵה, דְּכָל פּוֹלְחָנָא דְּבָעֵי בָּר נְשָׁה לְמַפְלָח לְקוֹדֵשָׁא בָּרִיךְ הוּא, דְּיַפְלָח בְּרָחִימָיו. דְּלִילָת לך פּוֹלְחָנָא, כִּמוֹ רָחִימָותָא דְּקוֹדֵשָׁא בָּרִיךְ הוּא. רבינו אָבָא אמר, הָנִי מַלְיִי בְּלָלָא דְּאוֹרִיתָא אִינּוֹן, בְּגַיְן דְּעַשֵּׂר אִמְרָן דְּאוֹרִיתָא, הָכָא אַתְּכַלְילָוּ, וְתֵא אַזְקָמָוּחָ חַבְרִיאָא.

תֵא חַזִּי, לִית לך מַלְהָה בְּחַבְיבָותָא קָמִי קָדְשָׁא בָּרִיךְ הוּא, כִּמֵּה דְּרָחִים לֵיהָ בְּדָקָא יָאֹת. ומה הוא. כִּמֵּה דְּכַתְּבֵב, בְּכָל לְבָבֶךָ. בְּכָל, מַאי קָא מַיִירִי, בְּלָבָבֶךָ מַיְכָעִי לֵיהָ. בְּנִפְשָׁךְ, בְּמַאֲדָךְ, מַהוּ בְּכָל לְבָבֶךָ. אֶלְאָ